

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **P. R.**, zastoupen Mgr. Věrou Novákovou, advokátkou se sídlem Vrchlického 802/46, Liberec, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2021, č. j. KUUK/104737/2021/Hur, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 4. 3. 2022, č. j. 60 A 22/2021 - 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žalovaný **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku ve výši **3.400 Kč** k rukám jeho právní zástupkyně Mgr. Věry Novákové, advokátky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl Magistrátem města Most (dále jen „magistrát“) shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 5. 9. 2020 v čase kolem 11:50 hodin v prostoru lomu Vršany neuposlechl výzvu Policie ČR „*Jménem zákona, zanechte protiprávního jednání a opusťte důlní prostor*“, tedy úmyslně neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci. Za toto jednání mu byla podle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 5 odst. 3 písm. b) zákona o některých přestupcích uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. Zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalovaný odvolání proti tomuto rozhodnutí zamítl a rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“), který rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud uvedl, že žalobce se účastnil akce Klimakemp 2020, při níž se měl dopustit výše popsaného jednání. Krajský soud však shledal, že žalobce nebyl dostatečně ztotožněn. Magistrát vycházel z písemnosti „Ztotožnění osob Klimakemp 2020“

ze dne 31. 5. 2021, již poskytl Obvodní báňský úřad pro území kraje Ústeckého. Jeho přílohou bylo „Odborné vyjádření“ ze dne 7. 10. 2020 vydané Policií ČR. Z tohoto vyjádření vyplynulo, že otisky prstů neznámé osoby č. 9 zajištěné při akci Klimakemp 2020 se shodují s otisky prstů neznámé osoby č. 5 zajištěné v roce 2018 v lomu Bílina. Dále z odpovědi Policie ČR ze dne 20. 3. 2021 bylo zjištěno, že osobou č. 9 byl žalobce. Krajský soud konstatoval, že není zřejmé, jak policie dospěla k tomuto závěru. Z těchto informací je patrné, že otisky dvou osob se shodují, avšak to bez dalšího nepotvrzuje, že osobou č. 9 byl žalobce. Podklady zaslané policií neobsahují odůvodnění, na základě jakých důkazů lze učinit závěr o tom, že osoba č. 9 je žalobce. Správní orgány tedy měly spis doplnit tak, aby z něj jasně vyplývalo, jakým způsobem policie dospěla k závěru, že osoba č. 5 zadržená v roce 2018 na obdobné akci v lomu Bílina byl žalobce.

[3] Krajský soud dále konstatoval, že nebylo prokázáno, že žalobce neuposlechl výzvu zasahujících policistů k opuštění důlního prostoru. Mezi neoprávněné vniknutí do důlního prostoru a neuposlechnutí výzvy nelze klást rovnítko. V lomu se ve chvíli zásahu nacházelo několik desítek osob, ať už v hloučcích či jednotlivě. Podle krajského soudu je prokázáno, že osoby na videozáznamech BOXER 100 a 200 slyšely výzvu k opuštění důlního prostoru. Ze spisu však neplyne, že tutéž výzvu slyšela i skupina na videozáznamu BOXER 400 či další osoby, které nebyly ve skupinách zachycených na záznamech. Záznamy navíc nejsou kompletní a nejsou opatřeny časovým údajem, aby bylo možné jednotlivé výzvy časově identifikovat. Dále není zřejmé, že osoba č. 9, kterou měl být údajně žalobce, byla mezi osobami, vůči nimž výzva policie prokazatelně zazněla. Správní orgány se nezabývaly tím, kde a kým měla být dána výzva, již žalobce neměl v 11:50 hod. uposlechnout. Správní orgány pouze obecně konstatovaly, že žalobce výzvu neuposlechl, jelikož ji prokazatelně slyšel, neb se nacházel v uvedeném čase v důlním prostoru. Nebyl tak zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Soud nezpochybnil, že užití amplionu bylo v daném případě vhodné. Správní orgány však neprokázaly, že všechny osoby nacházející se v důlním prostoru skutečně výzvu slyšely. Vinu žalobce nelze dovodit ani z toho, že se měl zajímat o důvody přítomnosti policie v důlním prostoru, případně z toho, že se v minulosti účastnil obdobné akce v dole Bílina.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel po rekapitulaci správního a soudního řízení konstatoval, že totožnost žalobce vyplývá z podkladů ve spisu. Totožnost žalobce dokládají zejména otisky prstů neztotožněných osob č. 9 z roku 2020 a č. 5 z roku 2018. V těchto osobách byl zjištěn právě žalobce. Otisky prstů jsou nezpochybnitelnými důkazy. Řádné ztotožnění žalobce je podloženo písemnostmi od Policie ČR. Pokud jde o to, zda žalobce slyšel výzvu k opuštění důlního prostoru, namítl stěžovatel, že žalobci mělo být zřejmé, že bude muset opustit důlní prostor, neboť se neuposlechnutí výzvy dopustil již v roce 2018. Současně jednoduchou dedukcí lze dojít k tomu, že osoby neoprávněné vniknuvší do důlního prostoru budou vyzvány k jeho opuštění. Osoby, vůči nimž směřovala výzva na záznamu BOXER 100, se daly na útěk a posléze byly zadrženy. Mezi nimi se nacházel žalobce.

[5] Stěžovatel rovněž považuje za nereálné, aby prokázal, kde se nacházel žalobce v době sdělení výzvy ze strany zasahujících policistů. Aktivisté se různě přesouvali po důlním prostoru. Žalobce současně nerozporoval, že by na místě byl. Žalobce také obdržel informaci od pořadatelů, že může být zadržen a může mu být uložena pokuta. To je patrné z webových stránek hnutí Limity jsme my, kde se nachází záložka Klimakemp 2020 – praktické informace. S důsledky svého jednání musel být žalobce srozuměn, jelikož se účastnil obdobné akce v roce 2018. Stěžovatel současně konstatoval, že v případě zásahu v důlním prostoru, kde se nachází řada osob, nelze trvat na striktní správnosti policejního postupu, neboť takto by byl zásah paralyzován. Policie se rozhoduje v časově omezené době a ve vypjaté situaci. Z výše uvedeného

pokračování

podle stěžovatele plyne, že žalobce slyšel výzvu zasahujících policistů a měl ji tedy uposlechnout. Namísto toho však začal před policisty utíkat. Navrhl proto, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že je nepřijatelná, a proto navrhl, aby ji jako takovou Nejvyšší správní soud odmítl. Alternativně uvedl, že je nedůvodná. Z daktyloskopických posudků není patrné, jak policejní orgán dospěl k závěru, že otisky patří právě žalobci. Závěry pouze konstatují, že osoba č. 9 z roku 2020 a osoba č. 5 z roku 2018 mají shodné otisky prstů. Přípis, na jehož základě správní orgány založily své hodnocení, neobsahuje odůvodnění v něm uvedených závěrů. Pokud jde o tvrzení, že žalobce si měl být vědom toho, že se dopouští nezákonného jednání, předkládá stěžovatel naprosto spekulativní argumenty. Vina nemůže být prokázána tím, že se žalobce obdobného jednání v minulosti již dopustil, ani tím, že pro účastníky akce Klimakemp 2020 byly na internetu dostupné určité informace.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, je však také její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Při rozhodování o přijatelnosti kasační stížnosti vychází kasační soud i po novele s. ř. s. provedené zákonem č. 77/2021 Sb. nadále z ustálených kritérií, které vyslovil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. V něm dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] V projednávané věci kasační soud neshledal podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve světle výše uvedených kritérií. Stěžovatel totiž rekapituluje důvody svého předchozího rozhodnutí a prakticky tak nepolemizuje se závěry napadeného rozsudku. Z pouhého nesouhlasu s rozhodnutím krajského soudu však přesah vlastních zájmů stěžovatele dovodit nelze.

[10] Pokud jde o zjišťování skutkového stavu, lze odkázat na již existující judikaturu, podle níž postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, nebo rozsudek ze dne 7. 2. 2019, č. j. 7 As 470/2018 - 35). Pokud má správní orgán za to, že byl skutkový stav dostatečně zjištěn, nemusí již další dokazování provádět (viz např. rozsudek ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48).

[11] Krajskému soudu je třeba dát za pravdu, pokud hodnotil závěry daktyloskopického zkoumání jako nedostatečné. Nezpochybnil při tom porovnání otisků prstů jako způsobilý důkazní prostředek, jak naznačuje stěžovatel. Závěr o tom, že otisky prstů dvou nezjištěných osob patří právě žalobci, byl předčasný, neboť z přípisů Policie ČR nelze seznat, jakým postupem byly otisky prstů přiřazeny právě žalobci. Taktéž lze krajskému soudu dát za pravdu, že pouhá

přítomnost žalobce v důlním prostoru během zásahu policistů bez dalšího neznemá, že skutečně slyšel výzvu k opuštění důlního prostoru. V tomto ohledu nelze vinu dovést ani z toho, že se dříve obdobného jednání žalobce dopustil. Pouze na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že taková úvaha může hrát roli při ukládání trestu, nikoliv při stanovení viny. Současně vinu nelze dovést ani z informací na internetu pro účastníky akce Klimakemp 2020. Pokud stěžovatel namítal, že zásah policie probíhal ve vypjaté atmosféře, a proto je třeba podklady dodané policií hodnotit shovívavěji, pak k tomu kasační soud uvádí, že podstatou policejní činnosti je právě zvládnutí takových situací. Především jestliže tyto podklady mají sloužit jako důkazní prostředky v přestupkovém řízení, pak není důvodu na ně klást nižší nároky jen proto, že byly opatřeny ve vypjaté atmosféře.

[12] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatel ve své kasační stížnosti nepřednesl žádné námítky, které by představovaly podstatný přesah jeho vlastních zájmů. Z výše uvedeného plyne, že podstatný přesah musí být dán tím, že je třeba vyslovit právní názor k určitému typu případů. V nyní souzené věci Nejvyšší správní soud neshledal obecnější dopad řešených právních otázek nad rámec konkrétního případu.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud tedy neshledal existenci důvodů přijatelnosti kasační stížnosti, pročez nepřikročil k podrobnému věcnému přezkumu kasačních námitek stěžovatele a kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. K odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost dochází na základě věcného, byť zjednodušeného, posouzení případu, a proto se na rozhodování o náhradě nákladů řízení neuplatní § 60 odst. 3 s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, který byl ve věci úspěšný a byl ve věci zastoupen advokátkou, náleží náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobcova zástupkyně v řízení učinila jeden úkon právní služby, a to vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za něj jí náleží odměna ve výši 3.100 Kč a paušální náhrada nákladů ve výši 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Celkem tedy 3.400 Kč. Stěžovatel je tak povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 3.400 Kč k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Věry Novákové, advokátky, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2022

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu